

ЛІСТ АД МАЦІ

Глыбокай ранай лягла на сэрца вайна.
 І баліць, і крывіць, і да болю сціскала.
 Толькі ў хаце сёння звініць... цішыня,
 Дзе гаворка ў сям'і ні на міг не сціхала.

Успаміны крылом ахінулі яе:
 Спевы ў полі, пах кветак і гоман дзіцячы.
 Зараз толькі злы вецер вые-пяе.
 Хоча воем сваім адзіноту азначыць.

Маці аркуш бярэ дрыжачай рукой,
 Каб сыночка сагрэць весткай з роднага дому.
 Дзе ён служыць і як, ці ідзе ў цяжкі бой,
 Ёй, далёкай і роднай, даўно невядома.

«Сынку, родны мой, лобы, ты толькі ЖЫВІ,
 Веры нашай святой ні на міг не цурайся,
 Ворага з нашай зямелькі гані
 І да родных мясцін з перамогай вяртайся».

І пад куляй ён чуў слова маці «ЖЫВІ»,
 І ў ваенным шпіталі, у палоне, у бараку.
 Ён змагаўся да апошняе кроплі крыві.
 «Буду жыць», — прашаптаў і моўчкі заплакаў.

Подзвігам вялікім стаў шлях яго зямны,
 Ішоў салдат з лістом ад маці ў бяссмерце.
 Імёны ўсіх сыноў той жудаснай вайны
 Ніколі з памяці людскай не сцерці.